

PIERWSZY DZIEŃ TYGODNIA

Pierwszy dzień tygodnia, Dzień Pański a Sabat.

Dlaczego uważam, że to ja rozumiem ten temat, skoro tysiące uczonych na przestrzeni setek lat nie doszło do tych samych wniosków, co ja? Nie jesteście pierwszymi, którzy zadają to pytanie. To samo pytanie zadawaliśmy sobie sami wiele razy, gdy rozpoczynaliśmy wędrówkę tą drogą.

1. Jeszcze kilka lat temu miałem ten sam schemat myślenia, jak tych “tysiące uczonych”. Niedziela była tym jedynym dniem uwielbienia. Koniec i kropka. Nigdy z tym nie miałem problemów, ani też mój ojciec, ani żaden z jego przyjaciół księży/pastorów, ani nawet ich przyjaciele. Nie był to problem dla moich dziadków, pradziadków i prapradziadków. Praktycznie, nie było to problemem dla nikogo, kogo znałem.
2. Panujące przekonanie było takie, że każdy, kto świętuje niedzielę jest częścią tego kultu.
3. Dlaczego w ogóle miałbym się przyglądać czemuś, co jest i co było przyjęte od setek lat? Każdy, kto święci Sabat (dzień odpoczynku), jest częścią kultu.

Kiedy mój najstarszy syn zaczął wypytywać żonę i mnie pytaniami “Dlaczego wierzymy w to, co wierzymy?”, “Dlaczego czcimy w taki właśnie sposób?” i “Dlaczego świętujemy w niedzielę, a nie np. w czwartek?”, to moją odpowiedzią na te pytania było “Bo tak jest właściwie!”, albo “Bo Bóg chciał, abyśmy tak robili!” Dla dziesiętnastolatka tego typu odpowiedzi brzmią dość płytko i w rzeczywistości takie one są. Razem z żoną baliśmy się, że nasz syn ‘stacza się na głęboką wodę’, ‘odchodzi od wiary’ lub ‘staje się ateistą’. Zdawaliśmy sobie sprawę, że aby nie dopuścić do odejścia od wiary naszego najstarszego syna, musieliśmy znaleźć prawdziwe odpowiedzi na te pytania, a nie typu “bo tak powiedziałem”. A ponieważ wiedzieliśmy, że to, w co wierzymy jest prawdą, zakładaliśmy, że znalezienie tych odpowiedzi powinno być łatwizną.

Gdy więc postanowiliśmy udowodnić mu, że się myli, na pierwszy rzut wybraliśmy sobie pytanie o sabat i niedzielę. Chcieliśmy to uczynić tylko opierając się na Biblii i wykazać, że niedziela była jedynym wyjściem. Dla większości uczonych już samo pytanie wydaje się śmieszne (po co sprawdzać ustalone rzeczy). Wiedzieliśmy, że musimy znaleźć zarówno Biblijne, jak i historyczne dowody na poparcie naszych ‘cienkich’ odpowiedzi.

Na tym etapie nie martwiliśmy się tym, czy świętowanie sabatu jest częścią kultu. Mówiąc szczerze, byliśmy pewni na 200%, że znajdziemy tak dużo dowodów wskazujących iż to niedziela jest Dniem Pańskim, że przytłoczymy tym naszego syna.

Mieliśmy do dyspozycji narzędzia, o jakich dawni badacze, a także nie tacy dawni, mogli sobie tylko pomarzyć. Przy pomocy komputera byliśmy w stanie przeszukać dokumenty historyczne, do których nie miało dostępu 99,9% badaczy 200, 100, 50, 25, a nawet 10 lat temu. Nie tylko byliśmy w stanie przeczytać te dokumenty lecz mogliśmy przeszukiwać je elektronicznie i znajdować między nimi powiązania. Mieliśmy dostęp do dzieł badawczych i historycznych, o których wcześniej nie mieliśmy pojęcia, że w ogóle istnieją. Dodatkowo i potencjalnie największą zaletą w stosunku do wcześniejszych badaczy było to, że mieliśmy programy komputerowe do badania i studiowania Biblii. Pozwalają one przeszukiwać tuziny różnych tłumaczeń, badać poszczególne słowa, porównywać je – dzięki numeracji Stronga – z oryginalnymi wyrażeniami, przeszukiwać słowniki, porównywać z innymi odnośnikami biblijnymi, zamieszczonymi w konkordancjach. Byliśmy pewni, że posiadając te dostępne materiały, sprawa będzie prosta...

Oto, niektóre wnioski, do jakich doszliśmy w trakcie naszych dociekań:

Kto, co, kiedy, gdzie i jak zmienił sobotni sabat na niedzielę?

Wpierw, musimy powiedzieć sobie, że nie ma problemu z tym, iż w Starym Testamencie dniem do uwielbiania był Sabat, czyli sobota.

1 Mojż. 2:2-3

I ukończył Bóg w siódmym dniu dzieło swoje, które uczynił, i odpoczął dnia siódmego od wszelkiego dzieła, które uczynił. I pobłogosławił Bóg dzień siódmy, i poświęcił go, bo w nim odpoczął od wszelkiego dzieła swego, którego Bóg dokonał w stworzeniu.

Po drugie, w całym Piśmie nie ma bezpośredniego nakazu takiej zamiany. Słowo 'niedziela' w ogóle nie występuje w Biblii. Natomiast wyrażenie 'pierwszy dzień tygodnia' rzeczywiście pojawia się w Biblii 8 razy, a określenie 'Dzień Pański' tylko raz.

W wyrażeniu pierwszy dzień tygodnia bardzo często można zauważyć, że słowo 'dzień' pisane jest pismem pochyłym. Oto cytat wyjaśniający dlaczego niektóre słowa pisane są pismem pochyłym: "W wersji King's James Version użyto pisma pochyłego do oznaczenia słów, które nie mają dokładnego odzwierciedlenia w oryginalnym tekście, lecz zostały wprowadzone (dodane) przez tłumaczy z różnych powodów, z reguły aby tekst był łatwiej czytelny w języku angielskim." Oczywiście w języku greckim istnieje słowo określające 'dzień', jak zatem wygląda oryginalny tekst?

Mat. 28:1

A po sabacie, o świcie pierwszego dnia tygodnia, przyszła Maria Magdalena i druga Maria, aby obejrzyć grób.

Mar. 16:2

I bardzo rano, skoro wzeszło słońce, pierwszego dnia tygodnia, przyszedł do grobu.

Mar. 16:9

I powstawszy z martwych wczesnym rankiem, w pierwszy dzień tygodnia, ukazał się najpierw Marii Magdalenie, z której wypędził siedem demonów.

Łuk. 24:1

A pierwszego dnia tygodnia, wczesnym rankiem, przyszły do grobu, niosąc wonności, które przygotowały.

Jan 20:1

A pierwszego dnia tygodnia, wczesnym rankiem, gdy jeszcze było ciemno, przyszła Maria Magdalena do grobu i ujrzała kamień odwalony od grobu.

Jan 20:19

A gdy nastał wieczór owego pierwszego dnia po sabacie i drzwi były zamknięte tam, gdzie uczniowie z bojaźni przed Żydami byli zebrani, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: Pokój wam!

Dz. Ap. 20:7

A pierwszego dnia po sabacie, gdy się zebraliśmy na łamanie chleba, Paweł, który miał odjechać nazajutrz, przemawiał do nich i przeciągnął mowę aż do północy.

1 Kor. 16:2

Pierwszego dnia w tygodniu niech każdy z was odkłada u siebie i przechowuje to, co może zaoszczędzić, żeby składki wnoszone nie dopiero wtedy, kiedy ja przyjdę.

Można zauważyć, że pierwszych sześć wersetów odnosi się do tego samego dnia – Dnia Zmartwychwstania. Wersety z Dziejów Apostolskich i Listu do Koryntian mają miejsce jakieś 35 lat później. Zatem mamy tylko trzy różne dni, do których odnoszą się określenia 'Pierwszy dzień tygodnia'.

Spójrzmy na te wersety z odpowiadającymi im numerami Stronga:

Mat. 28:1 pierwszego<G3391> dnia tygodnia<G4521> [mian sabbaton]

Mar. 16:2 [tego]<G3588> pierwszego<G3391> dnia tygodnia<G4521> [mias sabbaton]

Mar. 16:9 w pierwszy<G4413> dzień tygodnia<G4521> [prote sabbatou]

Łuk. 24:1 A<G3588> pierwszego<G3391> dnia [tego]<G3588> tygodnia<G4521> [mia ton sabbaton]

Jan 20:1 A<G3588> pierwszego<G3391> dnia [tego]<G3588> tygodnia<G4521> [mia ton sabbaton]

Jan 20:19 owego<G3588> pierwszego<G3391> dnia po<G3588> sabacie<G4521> [mia ton sabbaton]

Dz. Ap. 20:7 A<G3588> pierwszego<G3391> dnia po<G3588> sabacie<G4521> [mia ton sabbaton]

1 Kor. 16:2 [A]<G2596> Pierwszego<G3391> dnia w tygodniu<G4521> [mian sabbatou]

Spójrzmy na definicje Stronga słów użytych w tych wersetach:

<G3588> – rodzajnik określony *ten, ta, to* we wszystkich odmianach rodzaju męskiego, żeńskiego i nijakiego; forma nieistniejąca w języku polskim; w języku angielskim *the*, czasem tłumaczony jako *ten, ta, tamto, tamten*, itp.

Pierwszego – <G3391> – *μία* mia, żeńska forma nieregularna od <G1520>; jedna lub pierwsza; także pewna, jakaś tam.

Pierwszy – <G4413> – *πρώτος* protos, przymiotnik najwyższego stopnia zapożyczony od <G4253>; najbardziej wysunięty z przodu (w czasie, miejscu, porządku lub ważności); także przed, początek, najlepszy, główny, pierwszy (ze wszystkich), poprzedni.

A – <G2596> – *κατά* kata, partykuła;

Tygodnia – <G4521> – *σάββατον* sabbaton, pochodzi z języka hebrajskiego <H7676>, Sabat (czy też Szabat) jako nasza sobota, albo też dzień tygodnia, w jakim wstrzymuje się od codziennej pracy (także jako święto lub sama instytucja); w rozszerzonym znaczeniu także okres czasu pomiędzy dwoma Sabatami; dotyczy także liczby mnogiej we wszystkich powyższych zastosowaniach: – sabat (dzień), tydzień.

Praktycznie większość tłumaczeń oddaje greckie wyrażenia mian sabbaton, mia ton sabbaton, mias sabbaton i prote sabbatou jako 'pierwszy dzień tygodnia'. Jednakże żadne z tych greckich wyrażen nie może być literalnie tak przetłumaczone.

Greckie słowo mia i wszystkie jego odmiany reprezentują liczebnik główny 'jeden'. Greckie słowo protos jest liczbą porządkową jeden, czyli 'pierwszy'. W Nowym Testamencie mia, mian, mias pojawia się 79 razy. W autoryzowanej wersji KJV tłumaczone są 8 razy jako 'pierwszego', w tym siedem razy w wyrażeniu 'pierwszego dnia tygodnia' (wersety Mat. 28:1, Mar. 16:2, Łuk. 24:1, Jan 20:1, Jan 20:19, Dz. Ap. 20:7, 1 Kor. 16:2), oraz w Liście do Tytusa 3:10, gdzie lepszym tłumaczeniem byłoby 'raz'.

Właściwym oddaniem tłumaczeniem wyrażenia 'pierwszy dzień tygodnia' na język grecki byłoby prote hemeras tes hebdomados. Interesującą rzeczą jest, że greckie słowo określające dzień nie pojawia się w żadnym z wersetów Nowego Testamentu, gdzie tłumaczenie brzmi 'pierwszego dnia tygodnia'.

Zajrzyjmy teraz do konkordancji KJV i zobaczmy jak greckie słowo sabbaton zostało przetłumaczone na język angielski.

<G4521> – *σάββατον* sabbaton, całkowita liczba wystąpień w KJV: 68 sabbath (pol. sabat), 59

Mat 12:1-2 (2), Mat 12:5 (2), Mat 12:8, Mat 12:10-12 (3), Mat 24:20, Mat 28:1, Mar 1:21, Mar 2:23-24 (2), Mar 2:27-28 (3), Mar 3:2, Mar 3:4, Mar 6:2, Mar 16:1, Luk 4:16, Luk 4:31, Luk 6:1-2 (2), Luk 6:5-7 (3), Luk 13:9-10 (2), Luk 13:14-16 (4), Luk 14:1, Luk 14:3, Luk 14:5, Luk 23:54, Luk 23:56, Joh 5:9-10 (2), Joh 5:16, Joh 5:18, Joh 7:22-23 (3), Joh 9:14, Joh 9:16, Joh 19:31 (2), Act 1:12, Act 13:14, Act 13:27, Act 13:42, Act 13:44, Act 15:21, Act 16:13, Act 17:2, Act 18:4, Col 2:16

week (pol. tydzień lub jego odmiana), 9

Mar 16:1-2 (2), Mar 16:9, Luk 18:12, Joh 20:1 (2), Joh 20:19, Act 20:7, 1Co 16:2

No i co z tego?!?!

No więc, jeśli spojrzymy na WSZYSTKIE wersety odwołujące się do 'pierwszego dnia tygodnia', to zobaczymy, że słowo tłumaczone tam jako 'dzień' nie występuje w języku greckim. Zostało ono tam dodane dla "wyjaśnienia". Przetłumaczone tam słowo 'pierwszego' z reguły tłumaczone jest jako 'jeden'. Słowo 'tydzień' jest przejawskrawionym tłumaczeniem słowa 'sabat' (poza rozpatrywanymi przez nas wersetami występuje tylko jeszcze w Łuk. 18:12).

Jeśli spojrzymy na literalne tłumaczenie tych wersetów, to brzmiałoby to mniej więcej tak: 'jednego z sabatów' (mian sabbaton, mias sabbaton, oraz mia ton sabbaton) lub 'pierwszego sabatu' (prote sabbatou).

No to co z tego...?

Tu kłania się w pas rozumienie biblijnych świąt i trochę historii. Po święcie Paschy mamy święto Pierwocin (Pierwszych Owoców), a po święcie Pierwocin mamy święto Pięćdziesiątnicy. To święto pojawia się 50 dni po Sabacie Pierwszych Owoców.

3 Mojż. 23:15

[Od następnego dnia po sabacie, kiedyście przynieśli snop dla dokonania obrzędu potrząsania, odliczcie sobie pełnych siedem tygodni.](#)

"Należało odliczyć siedem sabatów od święta Pierwocin lub Paschy. W konsekwencji stały się one znane, jako 'Pierwszy Sabat', 'Drugi Sabat', itd., aż do siódmego, i według Juliana Morgensterna, byłego dyrektora Uniwersytetu Hebrajskiego, ta praktyka była stosowana w Galilei aż do czasów Chrystusa. W czasach współczesnych wciąż jest praktykowana przez niektóre grupy z tamtych terenów. Dlatego w kalendarzu, tuż po święcie Paschy występowała data, zwana 'Pierwszym Sabatem'." [Johnston M. Cheney, The Life of Christ in Stereo, str. 230]

Czy są jakieś fragmenty w Nowym Testamencie, które by to potwierdzały?

Tak, są takie...

Łuk. 6:1

[W drugi szabat Jezus szedł przez zboża, a jego uczniowie zrywali kłosa i jedli, wykuszając je rękami.](#)

Mowa tu o drugim tygodniowym sabacie, występującym po pierwszym sabacie od Pierwszych Owoców, pomiędzy Paschą a Pięćdziesiątnicą.

Czego to dowodzi?

Wszystkie te wersety zawierające sformułowanie 'pierwszy dzień tygodnia' pojawiają się w pięćdziesięciodniowym okresie pomiędzy Paschą a Pięćdziesiątnicą. Dlatego nasze tłumaczenia (angielskie i polskie) tego wyrażenia nie oddają rzeczywistego greckiego i społecznego sensu. A w rzeczywistości, to ignorują one właśnie to historyczne i kulturowe znaczenie Pierwszego Sabatu i odliczania dni do Pięćdziesiątnicy.

Powinno być teraz jasne, że nasz zbawiciel w rzeczywistości wstał pod koniec sabatu, tuż przed zachodem słońca. Z dokładnością co do minuty wypełnił prorocтво trzech dni i trzech nocy bycia w grobie (Mat. 12:40). Aby wypełnić to prorocтво musiał On wstać tuż przed zachodem słońca, ponieważ został On złożony w grobie też tuż przed zachodem słońca. Nie ma po prostu innego wyjścia. I dlatego, ku wielkiej doktrynalnej konsternacji, niedziela nie ma z niczym nic wspólnego.

A co z wyrażeniem 'Dzień Pański'?

Obj. 1:10

W dzień Pański popadłem w zachwycenie i usłyszałem za sobą głos potężny,
jakby trąby,

Wyrażenie to występuje tylko jeden jedyny raz w całej Biblii. Często wykorzystywany jest jako "dowód" na to, że sabat został zamieniony na niedzielę. Lecz taki tok myślenia nie współgra z tym, co mówił Jezus.

Mat. 12:8

Albowiem Syn Człowieka jest Panem sabatu.

Mar. 2:27-28

Nadto im powiedział: Sabat pojawił się z powodu człowieka, a nie człowiek z powodu sabatu. Dlatego Syn Człowieka jest również Panem sabatu.

Łuk. 6:5

Nadto im mówił: Syn Człowieka jest Panem i sabatu.

Według słów Jezusa, Dniem Pańskim byłby sabat.

Czy kiedykolwiek Jezus choćby jednym słowem zasugerował, że sabat był, jest lub będzie zmieniony? Nie. Prawdę mówiąc, mówi wręcz coś przeciwnego. Poniższy fragment jest jednym z głównych tekstów wykorzystywanym przez tych, którzy twierdzą, że prawo zostało usunięte.

Mat. 5:17-20

Nie mniemajcie, że przyszedłem rozluźnić Prawo lub Proroków; nie przyszedłem rozluźnić, ale dopełnić. Bo zaprawdę, powiadam wam: Dopóki nie przeminie niebo i ziemia, ani jedna jota, albo kreska, nie przeminie z Prawa,

aż wszystko to się stanie. Jeśli więc, ktoś by rozluźnił jedno z tych najmniejszych przykazań, i tak by nauczał ludzi najmniejszym będzie nazwany w Królestwie Niebios; a ktokolwiek by czynił i nauczał, ten będzie nazwany wielkim w Królestwie Niebios. Bo powiadam wam: Jeśli wasza sprawiedliwość nie będzie przewyższać sprawiedliwości uczonych w Piśmie i faryzeuszów, żadnym sposobem nie wejście do Królestwa Niebios.

“Kiedy Jezus powiedział, że nie przyszedł On, by usunąć lub zniszczyć Prawo lub Proroków, zacytował On hebrajski idiom. Powtórzył On znane powiedzenie, łatwo rozpoznawalne w biblijnych czasach. Jezus był oskarżany o błędną interpretację Tory (Bożego prawa), a jednak On sam twierdził, że nauczał ją właściwie i poprawnie. Tradycyjne pisma żydowskie wspominają o tym idiomie: 'Nawet gdyby wszystkie narody ziemi zjednały się, aby wymazać z Prawa chociażby jedno słowo, to nie byłyby w stanie tego zrobić', Leviticus Rabbah 19:2. Aby zrozumieć ten werset, wszystko opiera się na znaczeniu słów 'zniszczyć, usunąć, rozluźnić' i 'wypełnić, dopełnić', znajdujących się w wersecie 17. Co Jezus miał na myśli, mówiąc 'usunąć Prawo' i 'wypełnić Prawo'? Słowa 'zniszczyć' i 'wypełnić' są technicznymi określeniami stosowanymi przez rabinów w dyskusjach. Jeśli jakiś mędrzec uważał, że jego kolega źle zinterpretował jakiś fragment Pisma, to mówił: 'Niszczysz (lub rozluźniasz) Prawo!' Nie trzeba chyba dodawać, że jego oponent w większości przypadków ostro oponował. To, co dla jednego mędrca było 'rozluźnianiem Prawa', dla drugiego było 'wypełnianiem Prawa' (właściwą interpretacją Pisma).” Napisał tak Bivin i Blizzard w ich książce Understanding the Difficult Words of Jesus.

A kilka wersetów dalej Jezus wypełnia (właściwie interpretuje) Prawo.

Mat. 5:21-24

Słyszeliście, że powiedziano przodkom: Nie będziesz zabijał, a kto by zabił, będzie podlegał sądowi. Ja natomiast wam mówię, że każdy, kto się gniewa na swego brata, będzie podlegał sądowi, a kto by powiedział swemu bratu: Raka, będzie podlegał sanhedrynowi, a kto by powiedział: Głupcze, będzie zasługiwał na Gehennę ognia. Jeślibyś więc składał swój dar na ołtarzu i tam przypomniałoby ci się, że twój brat ma coś przeciw tobie, zostaw tam swój dar przed ołtarzem, odejdz i najpierw pojednaj się ze swoim bratem, a potem przyjdź i złóż swój dar.

Zauważcie, że Jezus skupia się na tym, co “powiedziano”, a nie “napisano”. Uczy On na nowo właściwej doktryny, a nie robi remanent w Bożym Prawie. Jezus kontynuuje to dalej, poprawiając doktrynę faryzeuszów (Mat. 5:20), która naruszała i unieważniała (niszczyła) Boże Prawo – Mar. 7:1-13; Mat. 23.

Kilka wersetów dalej mamy następny przykład wypełniania (*pleroo*) Prawa:

Mat. 5:27-28

Słyszeliście, iż powiedziano: Nie będziesz cudzołożył. A Ja wam powiadam, że każdy kto patrzy na niewiastę i pożąda jej, już popełnił z nią cudzołóstwo w sercu swoim.

Jeśli interpretacją 5 rozdziału Mateusza (Prawo zostało “wypełnione”) jest licencja do ignorowania prawa lub skończenia z prawem, to ten fragment do tego nie pasuje.

Mat. 24:19-21

W tych dniach zaś biada kobietom w ciąży oraz karmiącym. Módlcie się przy tym, aby wasza ucieczka nie wypadła zimą albo w sabat. Nastanie bowiem wtedy wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż do teraz, i na pewno nie będzie.

Jeśli Jezus wiedział, że sabat zostanie zmieniony na niedzielę, to czemu troszczył się, aby nasza ucieczka nie wypadła w sabat? To nie ma sensu, jeśli miał być zamieniony na niedzielę. Przestrzeganie Sabatu (4 Przykazania) nie znajduje się w kategorii “najmniejszego przykazania”. A łamanie któregośkolwiek z tych najmniejszych czyni nas najmniejszymi w królestwie.

Czy Paweł, albo inni apostołowie odnosili się do jakiegoś faktu, że Sabat był, jest lub zostanie zamieniony na niedzielę? Również nie.

Księga Dziejów Apostolskich obejmuje okres czasu od wniebowzięcia Jezusa, do około 61 roku n.e. Jest to dość spory przedział czasu, by zauważyć taką zamianę sabatu na niedzielę.

Dz. Ap. 13:27

Mieszkańcy Jerozolimy bowiem i ich przełożeni nie poznali go i przez skazanie go wypełnili słowa proroków, czytane w każdy sabat.

Dz. Ap. 13:42

A gdy opuszczali synagogę, prosili ich, aby w następny sabat opowiedzieli im znowu o tych sprawach.

Dz. Ap. 13:44

A w następny sabat zebrało się prawie całe miasto, aby słuchać Słowa Bożego.

Dz. Ap. 15:21

Mojżesz bowiem od dawien dawna ma po miastach takich, którzy go opowiadają, gdyż czyta się go w synagogach w każdy sabat.

Jeśli chodzi o ścisłość, to Dzieje Apostolskie 84 razy wspominają o nabożeństwach odbywających się w sabat (Dz. Ap. 13:14; Dz. Ap. 13:44; Dz. Ap. 16:13; Dz. Ap. 17:2; Dz. Ap. 18:4; Dz. Ap. 18:11). Jeśli zatem Sabat zmienił się lub był zmieniony na niedzielę, to czy nie byłoby o tym wspomniane w tychże Dziejach?

Spójrzmy teraz na prorocтва związane z wielkim uciskiem i tysiącletnim panowaniem, i zobaczmy czy sabat jest tam wspominany. Jeśli byłby zamieniony na niedzielę, to miałyby to oddźwięk w prorocत्वach.

Izaj. 66:22-23

Bo podobnie jak nowe niebiosa i nowa ziemia, które Ja stworzę, będą istniały przed moim obliczem - orzeka Jahwe - tak istnieć będzie wasza potomność i wasze imię. Od nowiu do nowiu, od sabatu do sabatu przybywać będzie wszelkie stworzenie, by bić pokłony przede mną - mówi Jahwe.

Eze. 44:24 (proroctwo o świątyni w trakcie tysiącletniego panowania)

W sprawach spornych będą występować jako sędziowie; będą sędzić według moich praw. We wszystkie moje święta będą przestrzegać moich wskazań i moich przepisów i będą święcić moje sabaty.

Eze. 45:17

Na księżcu spoczywa troska o składanie całopaleń, ofiary z pokarmów, ofiary z płynów w dni świąteczne, w nowie, w sabaty i we wszystkie dni uroczyste domu izraelskiego: On ma się troszczyć o ofiary zagrzeszne i pokarmów, o całopalenia i ofiarę pojednania, aby dokonać przebłagania za dom izraelski.

Eze. 46:1-3

Tak mówi Wszechmocny Pan: Brama dziedzińca wewnętrznego zwrócona ku wschodowi będzie zamknięta przez sześć dni roboczych. Ale w dniu sabatu będzie otwarta, tak samo będzie otwarta w dniu nowiu. Książę będzie wchodził od zewnątrz przez przysionek bramy i będzie stał przy drzwiach bramy, podczas gdy kapłani będą składać jego ofiarę całopalną i przebłagalną. Potem on odda pokłon na progu bramy i wyjdzie, lecz brama pozostanie nie zamknięta aż do wieczora. I lud pospolity będzie oddawał Panu w sabaty i nowie pokłon u wejścia do tej bramy.

Czy ma to w ogóle sens, by przez pierwsze 4 tysiące lat świętowanie odbywało się w Sabat? Potem, przez następne 2 tysiące lat zamienione było na niedzielę, a w tysiącletnim królestwie znowu na powrót w Sabat? Nie, nie ma. Bóg jest stały i nie wprowadza zamieszania.

Przed nami jeszcze jedna część zawierająca mnóstwo informacji. Moją modlitwą jest abyście zobaczyli, że Sabat nie został zmieniony przez Jezusa, Pawła, ani żadnego z apostołów. Faktem jest, że dzień uwielbienia został zmieniony i w tej części dowiemy się przez kogo.

Jak do tego doszło?

Historia mówi nam, że w pierwszych kilku wiekach byli poganie, którzy wkręcili się do kościoła i próbowali wprowadzić pogańskie praktyki. O tych rzeczach wspominał też Paweł.

Dz. Ap. 20:29-30

Ja wiem, że po odejściu moim wejdą między was wilki drapieżne, nie oszczędzając trzody, nawet spomiędzy was samych powstaną mężowie, mówiący rzeczy przewrotne, aby uczniów pociągnąć za sobą.

Żaden z wczesnych historyków nie stwierdza, by chrześcijanie pierwszego wieku świętowali niedzielę. Światowej sławy historycy także potwierdzają, że Sabat był świętowany zarówno przez Żydów, jak i wierzących z pogan aż do około 120 roku. Kiedy prześladowanie wierzących Żydów i nawróconych wierzących pogan stało się tak wielkie, wielu chrześcijan zdecydowało się na rozpoczęcie świętowania niedzieli, by uniknąć prześladowań i śmierci. Jako wymówkę, tłumaczyli się, że tak celebrują zmartwychwstanie. W 312 roku podczas bitwy przy moście Mulwijskim Konstantyn spojrział na słońce i zobaczył świetlisty krzyż, a pod nim napis "Z tym zwyciężysz". Według Euzebiusza, wczesnochrześcijańskiego historyka był to moment nawrócenia się Konstantyna na chrześcijaństwo. W roku 313 Konstantyn i Licyniusz podpisali Edykt Mediolański. Edykt ten nadawał tolerancję religijną w całym Imperium Rzymskim. W 316 roku Konstantyn prowadził już pierwszą bitwę chrześcijańską przeciwko chrześcijańskim Donatystom, odłamowi, który starał się wierniej trwać przy Piśmie. Konstantyn wygrał, a ta grupa chrześcijan, która z nim była, przetrwała i stała się tym, co dziś kojarzymy z Kościołem Katolickim. W 321 roku Konstantyn został cesarzem w Rzymie i zaczął dostrzegać, że przewaga sił przenosi się z pogańskich praktyk i tradycji ku kościołowi. Wydał pierwsze prawo nakazujące świętowanie niedzieli.

"W czcigodnym dniu Słońca niech urzędnicy i mieszkańcy miast odpoczywają, i niech wszystkie warsztaty będą zamknięte." – Kodeks Justyniana 3.12.2

Aż do tego czasu, nigdy nie było prawa nakazującego świętowanie niedzieli. Proszę pamiętać, że jego rzekome nawrócenie nastąpiło w 312 roku. Jego konwersja była raczej umotywowana politycznymi względami, skoro wiele lat po swoim "nawróceniu" Konstantyn wybił monety, na których widniał napis 'Sol Invictus' oznaczający 'Niezwyciężonemu Słońcu' z wybitym na nich obrazem boga słońca Sol. Aby mieć pełną kontrolę nad wschodnimi i zachodnimi połówkami swego imperium, przeniósł swą stolicę z Rzymu do Bizancjum, gdzie wybudował nowe miasto. Nazwał je od swego imienia Konstantynopol i tam przeniósł swoją stolicę, pozostawiając Rzym pusty. W rezultacie czego wprowadziło się tam papieństwo, zasiadło na tronie cesarskim i Kościół przejął pod siebie Rzym.

"Od Sokratesa dowiadujemy się tego, że w jego czasach publiczne nabożeństwa w konstantynopolskich kościołach odprawiane były w obu dniach... Pogląd, że chrześcijański Dzień Pański lub niedziela jest niczym innym, jak chrześcijańskim sabatem celowo przeniesionym z siódmego dnia na pierwszy dzień tygodnia w rzeczywistości nie odnajduje swojego odzwierciedlenia aż do o wiele późniejszego okresu... Najwcześniejszą wzmianką o święceniu niedzieli jako nakazu społecznego jest konstytucja Konstantyna z 321 roku nakazująca, by wszyscy urzędnicy, mieszkańcy miast i rzemieślnicy odpoczywali w niedzielę (venerabili die Solis), z wyjątkiem tych, którzy pracowali w polu..." – Encyklopedia Britannica, wydanie z 1899 r., vol. XXIII, str. 654

Zostało to później jeszcze wzmocnione na Soborze Laodycejskim.

“Chrześcijanie nie powinni judaizować i lenić się w sobotę, w sabat, lecz powinni wziąć się do roboty tego dnia; za to Dzień Pański (niedzielę) powinni szczególnie uszanować i będąc chrześcijanami, jeśli to możliwe, nie powinni pracować tego dnia. Gdyby jednak złapano ich na judaizowaniu, będą oni odcięci od Chrystusa.” – Kanon 29, Sobór Laodycejski, 364 rok.

Wypowiedzi Kościoła Katolickiego na temat Sabatu.

“Niektórzy teologowie utrzymywali, że w Nowym Prawie to sam Bóg bezpośrednio wyznaczył niedzielę jako dzień uwielbienia, że to On sam, jasno i wyraźnie zamienił sabat na niedzielę. Obecnie jednak całkowicie odstąpiono od tej teorii. Utrzymuje się teraz powszechnie, że Bóg dał po prostu swojemu Kościołowi władzę do ustanawiania jaki dzień lub dni pasują Kościołowi do obchodzenia Świąt. Kościół (Rzymskokatolicki) wybrał sobie niedzielę, pierwszy dzień tygodnia, a na przestrzeni dziejów dodał sobie jeszcze inne święta.”
– John Laux, Kurs Religii dla Katolickich Wyższych Szkół i Akademii z 1936, tom 1., str. 51

“Nigdzie w całej Biblii nie ma stwierdzenia mówiącego, że dzień uwielbienia ma być zmieniony z soboty na niedzielę... To Kościół ... w Bożym autorytecie ustanowił niedzielę jako dzień uwielbienia. Ten sam Kościół, w tym samym autorytecie, uczył doktryny o Czystcu na długo przedtem zanim powstała Biblia. Mamy zatem ten sam autorytet zarówno do Czystca, jak i do niedzieli.”
– Martin J. Scott, Things Catholics Are Asked About, 1927, str. 136

“Protestantyzm, odrzucając autorytet Kościoła (Rzymskokatolickiego), nie ma żadnych dobrych podstaw do swojej teorii dotyczącej niedzieli i logicznie powinien trzymać się soboty jako sabatu.” – John Gilmary Shea, American Catholic Quarterly Review, styczeń 1883.

“Kościół Katolicki przez ponad tysiąc lat, przed pojawieniem się Protestantckiego, na mocy swojego boskiego powołania, zmienił ten dzień z soboty na niedzielę... Świat Protestancki przy swoich narodzinach zastał już chrześcijański sabat zbyt mocno zakorzeniony, by się temu przeciwstawić; pogodzono się zatem z tym stanem rzeczy, co automatycznie implikuje posiadanie przez ponad 300 lat prawa Kościoła (Katolickiego) do zamiany tego dnia. Dlatego, po dziś dzień, chrześcijański sabat jest uznanym (ślubnym) dzieckiem Kościoła Katolickiego i Ducha Świętego, jako współmatka, bez żadnego słowa napomnienia ze strony protestanckiego świata.” – James Cardinal Gibbons, Catholic Mirror, 23 września, 1883.

“Wielu chrześcijan zakłada, że niedziela jest biblijnie ustanowionym dniem uwielbienia. Kościół Katolicki sprzeciwia się temu, iż mówi się o nim, że to on przeniósł chrześcijańskie uwielbienie z biblijnego sabatu na niedzielę, oraz temu, że próbuje się argumentować, iż taka zmiana miała miejsce w Biblii. Jest to zarazem nieuczciwe, jak i zaprzecza Katolickiemu autorytetowi. Jeśli Protestantyzm chce opierać swoją naukę jedynie na Biblii, to powinien świętować w sobotę.” – James Cardinal Gibbons, Rome’s Challenge w Catholic Mirror, 2003.

Dlaczego tłumacze Biblii trzymali się katolickiej tradycji święcenia niedzieli?

Od roku 321 aż do Reformacji w 1517 Kościół Katolicki dominował na całym świecie. W okresie inkwizycji zaszczerpił skrajną nienawiść do Żydów i do wszystkiego, co żydowskie. Po Reformacji Marcin Luter przetłumaczył Biblię na język niemiecki. Wszyscy księża i zakonnicy biorący udział w tłumaczeniu byli wychowani w tradycjach katolickich i podobnie jak Luter, mieli antyżydowskie nastawienie. Podam przykład. Jedną z ulubionych książek Adolfa Hitlera była książka napisana przez Marcina Lutera, 'O Żydach i ich kłamstwach', 1543. W całej Trzeciej Rzeszy był to szeroko cytowany materiał na temat Żydów. I chociaż Marcin Luter miał niewiele lub nie miał nic wspólnego z tłumaczeniem Biblii na język angielski, to wśród tłumaczy wersji King James było to samo nastawienie antyżydowskie, które wynieśli z Kościoła Katolickiego i Kościoła Anglii.

Jedynym logicznym powodem, dla którego tłumacze zamienili sabat na niedzielę, było to, że było politycznie wskazane; w Autoryzowanej wersji byłoby to herezją, gdyż Kościół Anglii od wieków świętował niedzielę. Proszę sobie wyobrazić konsekwencje. Zatem biblijny kompromis trwał dale i trwa po dziś dzień.

Czy ma to znaczenie, skoro (rzekomo) prawo zostało usunięte?

Spójrzmy, co mówi Pismo:

Mat. 24:15-24

Gdy więc ujrzycie na miejscu świętym ohydę spustoszenia, którą przepowiedział prorok Daniel - kto czyta, niech uważa - wtedy ci, co są w Judei, niech uciekają w góry; kto jest na dachu, niech nie schodzi, aby co wziąć z domu swego; a kto jest na roli, niech nie wraca, by zabrać swój płaszcz. Biada też kobietom brzemiennym i karmiącym w owych dniach. Módlcie się tylko, aby ucieczka wasza nie wypadła zimą albo w sabat. Wtedy bowiem nastanie wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd, i nie będzie. A gdyby nie były skrócone owe dni, nie ocalałaby żadna istota, lecz ze względu na wybranych będą skrócone owe dni. Gdyby wam wtedy kto powiedział: Oto tu jest Chrystus albo tam, nie wierzcie. Powstaną bowiem fałszywi me-

sjasze i fałszywi prorocy i czynić będą wielkie znaki i cuda, aby, o ile można, zwieść i wybranych.

Jan 5:45-47

Nie mniemajcie, że ja was oskarżam przed Ojcem; oskarżającym was jest Mojżesz, w którym wy macie nadzieję. Bo gdybyście wierzyli Mojżeszowi, uwierzylibyście i mnie, gdyż on o mnie napisał. Ale jeśli nie wierzycie jego Pismom, jakże uwierzycie moim słowom?

1 Jana 5:1-3

Każdy, kto wierzy, iż Jezus jest Chrystusem, z Boga się narodził, a każdy, kto miłuje tego, który go zrodził, miłuje też tego, który się z niego narodził. Po tym poznajemy, iż dzieci Boże miłujemy, jeżeli Boga miłujemy i przykazania jego spełniamy. Na tym bowiem polega miłość ku Bogu, że się przestrzega przykazań jego, a przykazania jego nie są uciążliwe.

Obj. 12:17

I zawrzał smok gniewem na niewiastę, i odszedł, aby podjąć walkę z resztą jej potomstwa, które strzeże przykazań Bożych i trwa przy świadectwie o Jezusie.

Obj. 22:12-16

A oto przyjdę wkrótce, a moja zapłata jest ze mną, aby oddać każdemu według jego uczynków. Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec, pierwszy i ostatni. Błogosławieni, którzy wypełniają jego przykazania, aby mieli prawo do drzewa życia i aby weszli przez bramy do miasta. Na zewnątrz zaś są psy, czarownicy, rozpustnicy, mordercy, bałwochwalcy i każdy, kto miłuje i czyni kłamstwo. Ja, Jezus, posłałem mojego anioła, aby wam świadczył o tym w kościołach. Ja jestem korzeniem i potomkiem Dawida, jasną gwiazdą poranną.

Sprawa świętowania w sabat czy w niedzielę nie jest zwyczajną sprawą preferencji. Dzięki temu studium przekonałem się, że Sabat, sobotni sabat, jest dniem, który został ustanowiony przez Boga, aby był dniem odpoczynku i aby był dniem świętym. Wierzę także, że Bóg, Jego Syn Jezus, Paweł, ani apostołowie Jezusa nie kazali pozbyć się sabatu. W wyniku tego moja rodzina przestała traktować niedzielę jako dzień uwielbienia. Na dodatek wierzę, że nauczanie we współczesnych kościołach na temat niedzieli jest wynikiem zwiedzenia przez Kościół Katolicki i zakorzenienia tradycji, sięgającymi stulecia wstecz. Nawet jeśli coś było praktykowane przez stulecia, nie oznacza to wcale, że praktyka ta musi trwać i być kontynuowana. Starałem się czynić rzeczy, które są miłe Bogu i akceptowane przez Niego. Gdy zdałem sobie sprawę, że Sabat został ustanowiony przez Niego

i że nigdy się nie zmienił, to dlaczego miałbym trwać w pogańskich praktykach Kościoła Katolickiego?

Rzym. 6:1-2

Cóż więc powiemy? Czy mamy pozostawać w grzechu, aby łaska była obfitsza? W żadnym razie! Jakim sposobem my, którzy umarliśmy dla grzechu, mamy nadal w nim żyć?

Jer. 16:19-21

Jahwe, Mocy Ty moja i Twierdzo! Moja Ucieczko w dzień udręki! Do Ciebie przyjdą narody z krańców ziemi i stwierdzą: - Fałsz tylko przejęli w dziedzictwie nasi ojcowie, nicość, co się im na nic nie zdała. Czyż może człowiek sam sobie tworzyć bogów? Nie są więc oni bogami! Oto Ja zatem im to okażę, tym razem dam im poznać moją rękę i moją potęgę, a poznają, że Imię moje to: Jahwe!

Możesz się ze mną nie zgadzać, gdyż rzeczy te są wielce radykalne względem tego, co zawsze robiliśmy. Lecz badając te rzeczy, stało się wyraziście jasne, że Bóg nie zmienił swego uświęcenia wobec Sabatu. Dojście do takiego wniosku nie było łatwe i boli mnie wielce wiedząc, że sprawiam wam tym ból. Mimo że bardzo mi na was zależy, muszę być jednak wierny Bogu, Jego Synowi i niezmienniającemu się Bożemu Słowu.

Mal. 3:6-7

Zaiste Ja, Pan, nie zmieniam się, lecz i wy nie przestaliście być synami Jakuba. Od dni waszych ojców odstępowaliście od moich przykazań i nie przestrzegaliście ich. Nawróćcie się do mnie, wtedy i Ja zwrócę się ku wam - mówi Pan Zastępów. Lecz wy pytacie: W czym mamy się nawrócić?

Heb. 13:8-9

Jezus Chrystus wczoraj i dziś, ten sam i na wieki. Nie dajcie się zwodzić przeróżnym i obcym naukom; dobrze jest bowiem umacniać serce łaską, a nie pokarmami; tym, którzy o nie zabiegali, nie przyniosły one pożytku.

Studiując Pismo, by udowodnić naszemu kapryśnemu synowi, że się myli i nauczyć go lekcji, odkryliśmy ku naszemu zaskoczeniu, że nigdzie w całym Piśmie Sabat nie został zmieniony. Świętowanie niedzieli jest jedną z kilku najdziwniejszych doktryn ustanowionych prawie 300 lat po zmartwychwstaniu. Jest to ludzka tradycja, nie ustanowiona przez Boga.

Inne wypowiedzi katolików w sprawie Sabatu.

“Czyż każdy chrześcijanin nie jest zobligowany do święcenia niedzieli i do wstrzymywania się tego dnia od zbytecznej, ciężkiej roboty? I czy przestrzeganie tego prawa nie jest jednym z najbardziej znaczących naszych świętych

obowiązków? I choćbyście przeczytali całą Biblię, od Księgi Rodzaju po Objawienie, nie znajdziecie tam ani jednej linijki autoryzującej uświęcenie niedzieli. Pismo nakazuje religijne święcenie Sabatu, dnia, którego myśmy nigdy nie uświęcili.” – James Cardinal Gibbons, *The Faith of Our Fathers* (wydanie z 1917), str. 72-73 (16-ta edycja, str. 111; 88-a edycja, str. 89).

“Na przykład, nigdzie w całej Biblii nie znajdujemy, by Chrystus czy apostołowie nakazali, aby Sabat był zmieniony z soboty na niedzielę. Mamy przykazanie, które Bóg dał Mojżeszowi, aby czynić dzień Sabatu świętym, czyli siódmy dzień tygodnia, to jest sobotę. Dziś większość chrześcijan świętuje niedzielę, ponieważ – poza Biblią – zostało nam to objawione przez [rzymskokatolicki] kościół.” – artykuł ‘To Tell You the Truth’ w *Catholic Virginian*, 3 października 1947, str.9.

Kto uczynił niedzielę świętą?

“Napisane Bożym palcem na kamiennych tablicach, ten Boski kodeks (dziesięć przykazań) został przyjęty przez Mojżesza z rąk Wszechmocnego, pośród grzmotów, na Górze Synaj... Chrystus podsumował te Przykazania w podwójnym przykazaniu miłości – miłuj Boga i swego bliźniego; ogłosił On, że są one ważne w Nowym Prawie, w 19-tym rozdziale Mateusza i Kazaniu na Górze (Mateusz 5)... Z drugiej strony Kościół (Katolicki) po zamianie dnia odpoczynku z żydowskiego sabatu lub siódmego dnia tygodnia na pierwszy, sprawił że Trzecie Przykazanie odnosi się teraz do niedzieli, która ma być traktowana jako święty Dzień Pański... Rości sobie On (Bóg) prawo, by jeden z siedmiu dni był pamiątką dla Niego i ma być on święty...” – ‘Dziesięć Przykazań’, *Encyklopedia Katolicka*, tom 4, rok 1908 i 1999.

“Pytanie: Jak dowodzicie, że Kościół miał władzę i prawo do ustanawiania świąt?

Odpowiedź: *Poprzez sam fakt zmiany Sabatu na niedzielę, na co Protestanci przyzwolili i dlatego naiwnie sobie zaprzeczają, trzymając się sztywno niedzieli, łamiąc większość pozostałych świąt ustanowionych przez ten sam kościół.*

P: Czy potrafi pan jeszcze w jakiś inny sposób udowodnić, że kościół posiada prawo do ustanawiania świąt i przykazań?

O: *Gdyby tego nie posiadał, to nie mógłby uczynić tego, z czym zgadzają się z nim wszyscy wyznawcy; nie mógłby zamienić niedzieli, pierwszy dzień tygodnia z sobotą, siódmy dzień tygodnia, gdyż była to zmiana, dla której nie ma biblijnego przyzwolenia.”*

– Stephen Keenan, *A Doctrinal Catechism On the Obedience Due to the Church*, 3-cie wydanie, Rozdział 2, str. 174.

“Prawdopodobnie najodważniejszą rzeczą, najbardziej rewolucyjną zmianą, jaką kościół kiedykolwiek uczynił, stała się w pierwszym wieku. Święty dzień, Sabat, został zmieniony z soboty na niedzielę. Wybrano ‘Dzień Pański’ nie z jakiegoś bezpośredniego nakazu w Piśmie, lecz z kościelnego (katolickiego) poczucia posiadania władzy... Ludzie, którzy myślą, że tylko Pismo powinno być wyłącznym autorytetem, logicznie powinni zostać Adwentystami Dnia Siódmego i traktować sobotę świętą.” – St. Catherine Church Sentinel, Algonac, Michigan, 21 maja, 1995.

“Pytanie: Jaki dzień to Sabat?

Odpowiedź: *Sobota jest dniem sabatu.*

P: Dlaczego świętujemy w niedzielę zamiast w sabat?

O: *Świętujemy niedzielę zamiast soboty, ponieważ Kościół Katolicki na Soborze w Laodycei (364 rok n.e.) przeniósł namaszczenie z soboty na niedzielę.”* – Peter Geiermann, C.S.S.R., *The Convert’s Catechism of Catholic Doctrine*, str. 50, 3-ie wydanie, 1957.

“*Czy zgodnie z Biblią i Dziesięcioma Przykazaniami sobota jest siódmym dniem? Moja odpowiedź brzmi: tak. Czy niedziela jest pierwszym dniem tygodnia i czy Kościół zmienił siódmy dzień, sobotę, na pierwszy dzień, niedzielę? Odpowiem: tak. Czy Chrystus zmienił ten dzień? Odpowiadam, że nie!*”

“Szczerze oddany, J. Card. Gibbons.” – James Cardinal Gibbons, Arcybiskup Baltimore, Md. (1877-1921) (fragment listu).

“Pytanie: Jakie macie uzasadnienie na świętowanie niedzieli, zamiast odwiecznego Sabatu, którym jest sobota?

Odpowiedź: *Mamy na to autorytet Kościoła Katolickiego oraz tradycję apostołską.*

P: Czy Biblia gdziekolwiek nakazuje, by niedziela była traktowana jak Sabat?

O: *Pismo nakazuje nam byśmy słuchali kościoła (Św. Mat. 18:17; Św. Łuk. 10:16) i trzymali się tradycji apostołów (2 Tes. 2:15). Natomiast Pismo nic szczególnego nie mówi o tej zmianie sabatu.”*

“*Św. Jan mówi o Dniu Pańskim (Obj. 1:10), ale nie mówi nam, który dzień tygodnia to był, a jeszcze mniej mówi jaki dzień miał zastąpić Sabat ustanowiony w Przykazaniach. Św. Łukasz wspomina o uczniach spotykających się razem na łamaniu chleba pierwszego dnia tygodnia (Dz. Ap. 20:7). A św. Paweł nakazuje (1 Kor. 16:2), by w pierwszym dniu tygodnia Koryntianie odkładali to, co przeznaczyli na pomoc wiernym w Judei; lecz ani jeden, ani drugi nie mówi nam, że odtąd ten dzień tygodnia ma być dniem uwielbienia*

i Chrześcijańskim Sabatem; w taki oto sposób, najlepszym autorytetem jaki mamy na ten wiekowy zwyczaj jest świadectwo kościoła. I dlatego ci, którzy udają, że są takimi zagorzałymi zwolennikami religijnego przestrzegania niedzieli, a jednocześnie nie zważają na pozostałe święta ustanowione przez ten sam autorytet kościelny, tak naprawdę swoim zachowaniem pokazują, że postępują bardziej z humoru, niż z religijności; gdyż niedziela i pozostałe zwyczaje stoją razem na tym samym fundamencie, a dokładnie na postanowieniu kościoła (rzymskokatolickiego).” – Catholic Christian Instructed, 17-te wydanie, str. 272-273.

Czym dniem uwielbienia jest niedziela?

“Oni [Protestanci] uważają, że ich obowiązkiem jest świętowanie niedzieli. Dlaczego? Ponieważ Kościół Katolicki powiedział im, że tak mają robić. Nie mają żadnego innego powodu... I dlatego obchodzenie niedzieli staje się prawem kościelnym, całkowicie odmiennym od Boskiego prawa świętowania Sabatu... Autorem niedzielnego prawa... jest Kościół Katolicki.” – Ecclesiastical Review, luty 1914.

“Niedziela... jest wyłącznym tworem Kościoła Katolickiego.” – American Sentinel (Catholic), czerwiec 1893.

“Niedziela jest instytucją katolicką i roszczenia do jej obchodzenia mogą być obronione tylko według katolickiego prawa... Od początku, aż do samego końca Pisma nie znajdziemy ani jednego wersetu, który sankcjonuje przeniesienie tygodniowego uwielbienia z ostatniego dnia tygodnia na pierwszy.” – Catholic Press, Sydney, Australia, sierpień 1900.

“Dobrze jest przypomnieć Prezbiterianom, Baptystom, Metodystom i wszystkim pozostałym chrześcijanom, że Biblia nigdzie nie wspiera ich w ich święceniu niedzieli. Niedziela jest instytucją Kościoła Rzymskokatolickiego i ci, którzy święcą ten dzień, są posłuszni przykazaniom Kościoła Katolickiego.” – Priest Brady, wypowiedź z The News, Elizabeth, New Jersey, 18 marca, 1903.

Komu oddajemy cześć i komu składamy hołd świętując niedzielę?

“Z tego możemy wywnioskować, jak wielki jest autorytet kościoła w interpretowaniu lub w wyjaśnianiu nam Bożych przykazań – autorytet, który jest uznany przez powszechne praktykowanie niedzieli przez cały chrześcijański świat, także przez te sekty wyznające, że jedynie Pismo jest wyłącznym źródłem ich wiary. Przestrzegają oni dzień odpoczynku nie siódmego dnia tygodnia, jak nakazuje Biblia, lecz pierwszego, o którym wiemy, że jest święty jedynie z tradycji i

nauczania Kościoła Katolickiego.” – Henry Gibson, *Catechism Made Easy*, #2, 9-te wydanie, vol. 1, str. 341-342.

“To Kościół Katolicki był tym, który... przeniósł ten dzień odpoczynku na niedzielę, na pamiątkę zmartwychwstania naszego Pana. Dlatego święcenie niedzieli przez Protestantów jest hołdem składanym przez nich autorytetowi kościoła (katolickiego).” – Monsignor Louis Segur, *Plain Talk About the Protestantism of Today*, p. 213.

“Niedziela jest naszym znakiem lub autorytetem... kościół jest ponad Biblię i to przeniesienie święcenia Sabatu jest tego dowodem.” – *Catholic Record of London, Ontario*, 1 września, 1923.

“Oczywiście, że Kościół Katolicki twierdzi, że zmiana (sobotniego Sabatu na niedzielę) był jego dziełem... A to dzieło jest znakiem jego autorytetu kościelnego w sprawach religijnych.” – H.F. Thomas, kanclerz Cardinala Gibbonsa.

“Wiele razy oferowałem nagrodę w postaci 1000\$ każdemu, kto potrafi udowodnić mi jedynie z Biblii, że jestem zobowiązany do święcenia niedzieli. Nie ma takiego prawa w Biblii. Jest to jedynie prawo świętego Kościoła Katolickiego. Biblia mówi: ‘Pamiętaj o dniu Sabatu, abyś go święcił.’ Kościół Katolicki mówi: ‘Nie. Dzięki mojej boskiej mocy unieważniam dzień Sabatu i rozkazuję wam czcić pierwszy dzień tygodnia.’ No i patrzmy! Cały cywilizowany świat kłania się w bogobojnym posłuszeństwie temu nakazowi świętego Kościoła Katolickiego.” – ojciec T. Enright, C.S.S.R. z Redemptoral College, Kansas City, w wykładzie wygłoszonym na Hartford, Kansas, 18 lutego, 1884, wydrukowanym w *History of the Sabbath*, str. 802.

“Protestanci... przyjmują raczej niedzielę niż sobotę, jako dzień wspólnego uwielbiania, bo Kościół Katolicki dokonał tej zamiany... Jednakże umysł protestancki nie raczy zauważyć, że... świętując niedzielę przyjmują oni autorytet rzeczownika tego kościoła, czyli Papieża.” – *Our Sunday Visitor*, 15 luty, 1950.

Wnioski i wyzwanie.

“Kościół (Rzymskokatolicki) zmienił obchodzenie Sabatu na niedzielę dzięki swemu boskiemu i nieomylnemu autorytetowi przekazanemu mu przez jego założyciela, Jezusa Chrystusa. Protestant twierdzący, że jedynie Biblia jest jego jedynym przewodnikiem wiary nie ma uzasadnienia do świętowania niedzieli.” – *The Catholic Universe Bulletin*, 14 sierpnia, 1942, str. 4.

“Niedziela jest ustanowiona nie na Piśmie lecz na tradycji i jest instytucją tylko i wyłącznie katolicką. A ponieważ nie ma żadnego fragmentu na zamianę dnia odpoczynku z ostatniego na pierwszy dzień tygodnia, to Protestanci powinni trzymać swój Sabat w sobotę i zostawić Katolików w całkowitym posiadaniu niedzieli.” – Catholic Record, 17 września, 1893.

“Odnosnie zmiany z przestrzegania żydowskiego Sabatu na chrześcijańską niedzielę pragnę zwrócić waszą uwagę na następujące fakty:

1. Protestanci, którzy traktują Biblię jako jedyny wyznacznik ich wiary i religii, powinni wszelkim staraniem powrócić do święcenia sabatu. Fakt, że tak nie robią, lecz robią przeciwnie i święcą niedzielę, ośmiesza ich w oczach każdego myślącego człowieka.

2. My, Katolicy nie traktujemy Biblii jako jedynego przewodnika wiary. Poza Biblią, mamy żywy kościół, autorytet kościoła i one są dla nas przewodnikami. Mówimy, że ten Kościół, utworzony przez Chrystusa ku nauczaniu i prowadzeniu człowieka przez życie, ma prawo do zmiany ceremonialnego prawa Starego Testamentu i z tego właśnie powodu akceptujemy jego zmianę z sabatu na niedzielę. Uczciwie się przyznajemy, tak, to Kościół dokonał tej zmiany, utworzył to prawo, tak jak i wiele innych praw, jak na przykład piątkowy post, celibat kapłaństwa, prawa dotyczące małżeństw mieszanych, prawa i obowiązki katolickich małżeństw, oraz tysiące innych praw...

Zawsze to trochę śmiesznie wygląda, patrząc jak kościoły protestanckie czy to z ambony, czy prawnie nakazują święcenia niedzieli, o której w Biblii nic nie ma.” – Peter R. Kraemer, Catholic Church Extension Magazine, USA (1975), Chicago, Illinois, “Under the blessing of the Pope Pius XI”.

“Mam zamiar zadać bardzo proste a zarazem bardzo poważne pytanie tym wszystkim, którzy powtarzają ‘Biblia i tylko Biblia’, by udzielili mi na nie swojej najszczerzej odpowiedzi. Oto ono: Dlaczego nie traktujecie dnia Sabatu świętym?...

Przykazanie Wszechmocnego Boga stoi jasno napisane w Biblii tymi słowami: ‘Pamiętaj, abyś święcił dzień sabatu. Sześć dni masz pracować i wykonywać wszelkie twoje zajęcia, lecz dzień siódmy jest sabatem na cześć Jahwe, twego Boga. Nie wolno [wtedy] wykonywać żadnego zajęcia.’ (2 Mojż. 20:8-10)...

Prawdopodobnie odpowiesz mi, że czcisz Sabat, bo wstrzymujesz się od swoich świeckich zajęć i pilnie chodzisz do kościoła, zmagasz modlitwy, czytasz w domu Biblię w każdą Niedzielę twego życia...

Jednak niedziela nie jest dniem Sabatu. Niedziela to pierwszy dzień tygodnia; dzień Sabatu jest siódmym dniem tygodnia. Wszechmogący Bóg nie dał człowiekowi przykazania, że ma święcić jeden z siedmiu dni, lecz nazwał swój wyjątkowy dzień i powiedział wyraźnie: ‘Będziesz traktował świętym siódmy dzień tygodnia’. Podał nawet powód, dla którego wybrał ten dzień spośród in-

nych – powód, który dotyczy tylko i wyłącznie siódmego dnia tygodnia i nie można go zastosować do żadnego innego dnia. Mówi: 'Jahwe bowiem przez sześć dni stwarzał niebo, ziemię, morze i wszystko, co one zawierają, a dnia siódmego odpoczywał. Dlatego zesłał Jahwe szczególne błogosławieństwo na dzień sabatu i uświęcił go' (2 Mojż. 20:11; 1 Mojż. 2:1-3). Wszechmogący Bóg rozkazał, aby wszyscy ludzie odpoczywali od pracy siódmego dnia, ponieważ On także odpoczywał tego dnia: nie odpoczął on w niedzielę, lecz w sobotę. W niedzielę, która jest pierwszym dniem tygodnia On rozpoczął dzieło stworzenia; a nie skończył go. To było w sobotę, kiedy On 'Dopełniwszy w dniu szóstym dzieła, nad którym się trzymał, dnia siódmego odpoczywał Bóg po wszystkim, czego dokonał. Pobłogosławił też Bóg dzień siódmy i ustanowił go świętym na pamiątkę swojego odpoczynku po całym trudzie stwarzania.' (1 Mojż. 2:2-3).

Nic nie jest prostsze i łatwiejsze do zrozumienia niż to wszystko; nikt tego nawet nie próbuje negować. Wszyscy przyznają, że dzień, jaki Wszechmocny Bóg wyznaczył, aby był święty, to sobota, nie niedziela. Dlaczego zatem święcisz niedzielę, a nie sobotę?

Powiesz mi, że sobota była żydowskim Sabatem, natomiast chrześcijański Sabat został zmieniony na niedzielę. Zmieniony! Przez kogo? Kto miał autorytet do zmiany bezpośredniego przykazania Wszechmocnego Boga? Gdy Bóg powiedział: 'Będziesz święcił siódmy dzień', to kto ośmielił się powiedzieć: 'Nie, możesz pracować i robić wszystko siódmego dnia; jednak zamiast niego będziesz święcił pierwszy dzień.'? To jest właśnie najistotniejsze pytanie i nie wiem, jak na nie odpowiesz...

Jesteś Protestantem i wyznajesz, że podążasz tylko i wyłącznie za Biblią. A jednak, w tak ważnej sprawie, jak święcenie jednego jedynego dnia w tygodniu, postępujesz wbrew literze Biblii i stawiasz inny dzień w miejscu tego, który został w niej nakazany. Przykazanie mówiące żeby święcić siódmy dzień jest jednym z Dziesięciu Przykazań; twierdzisz, że pozostałe dziewięć wciąż są wiążące. Kto dał ci prawo do majstrowania przy czwartym? Jeśli postępujesz według swoich własnych zasad, jeśli rzeczywiście idziesz tylko za Biblią, to powinienes być w stanie pokazać jakiś fragment Nowego Testamentu, w którym czwarte przykazanie jest jasno i wyraźnie zmienione." – fragmenty z "Why Don't You Keep Holy the Sabbath Day?", strony 3-15 w The Clifton Tract, vol. 4, published by the Roman Catholic Church 1869.

"Argumenty... są mocno oparte na Bożym Słowie i po ich dokładnym przestudiowaniu, nie dają innej możliwości sumiennym Protestantom, jak tylko porzucić świętowanie niedzieli i powrócić do soboty, nakazanej przez ich nauczyciela Biblię, lub jeśli nie chcą porzucić tradycji Kościoła Katolickiego, który nakazuje święcenie niedzieli, co oni (Protestanci) zaakceptowali, wbrew bezpośredniemu nauczaniu Biblii, to konsekwentnie niech przyjmą całą jego (Kościoła Katolickiego) naukę i w niej trwają. Logika i zdrowy sens wyma-

gają przyjęcia jednej albo drugiej alternatywy: albo Protestantyzmu i świętowania soboty, albo Katolicyzmu i świętowania niedzieli. Kompromis jest nie do przyjęcia.” – James Cardinal Gibbons, w *Catholic Mirror*, 23 grudnia, 1893.

autor: Clint Branham

Awakened Church, www.AwakenedChurch.com

tłumaczył: Bogusław Kluz